

ת"פ 34294/06/17 - מדינת ישראל, המאשימה נגד סטניסלב וולוחונסקי

בית משפט השלום בקריות
ת"פ 17-06-34294 מדינת ישראל נ' וולוחונסקי
ת"פ 16-03-29629 מדינת ישראל נ' וולוחונסקי

בפני: כבוד השופט יוסי טורס
בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד
סטניסלב וולוחונסקי - הנאשם

מזה דין

כתב האישום וההלים

1. הנאשם הורשע על פי הודהתו בעובדות כתב האישום, בעבירות של פריצה לרכב בכונה לגנוב וגנבה לפיה סעיפים 413(א) ו- 414(א) סיפה לחוק העונשין, תשל"ז- 1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. בהתאם לעובדות כתב האישום בין החודשים אוגוסט - דצמבר 2015, התפרץ הנאשם לשמונה רכבים שונים וганב מהם רכוש כמפורט להלן:

- بتاريخ 26.8.15 בין השעות 07:00-23:45 התפרץ הנאשם לרכבו של ט.ג. בכר שנייפץ את שמשת החלון הקדמי וganב מתוכו ציוד עבודה הכלול בין היתר מברגות ופטישונים בשווי 15,220 ₪.

- بتاريخ 20.9.15 בין השעות 04:22-00:00 התפרץ הנאשם לרכבו של מ.ר. בכר שנייפץ את שמשת החלון וganב מתוכו רכוש הכלול בין היתר: קונגנו, פטישון, מברגה, דיסק חותך ומזוודה שהכילה כלי חשמל שונים.

- بتاريخ 22.9.15 בין השעות 07:00-23:45, התפרץ הנאשם לרכבו של מ.א. בכר שנייפץ את שמשת החלון וganב מתוכו רכוש הכלול: דיבורית, מכונה לפתיחת סתריות רצ'ט, פטישון מקיטה, מברגה ודיסקים.

- בתאריך 21.10.15 בין השעות 07:30-22:00 התפרץ הנאשם לרכבו של ז.א. בכר שニアף את שמשת החלון האחורי וגביו מתוכו 4 ארגזים של כלי עבודה שכלו בין היתר: פטישון, מברגות וdisk חשמלי בשווי כולל של 10,000 ₪.
- בתאריך 1.11.15 בין השעות 08:00-21:30 התפרץ הנאשם לרכבו של ז.ג. בכר שニアף את שמשת החלון האחורי וגביו מתוכו ציוד עבודה הכולל פטישון ומברגות בשווי כולל של 12,000 ₪.
- בתאריך 21.11.15 בין השעות 19:00-05:50 התפרץ הנאשם לרכב המשמש את ח.י. לעבודתו בחברת בזק, בכר שニアף את שמשת החלון וגביו מתוכו כלי עבודה שונים.
- בתאריך 28.11.15 בין שעות הצהרים 07:00-10:00 התפרץ הנאשם לרכבו של ט.ג. בכר שニアף את שמשת החלון וגביו מתוכו רכוש הכולל מברגות, פטישון, Disk לייזר, מד מרחק בשווי כולל של 10,800 ₪.
- בתאריך 14.12.15 בשעה 03:00 התפרץ הנאשם לרכבו של ע.ה. בכר שニアף את שמשת החלון וגביו מתוכו רכוש (שלא פורט).
3. בהמשך, ביקש הנאשם לצרף תיק נספ (ת"פ 17-06-34294; להלן: "התיק המצורף") בו הודה והורשע בכתב אישום מתוקן בעבירה של התפרצויות וగנבה שלא לדירת מגורים לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין. במקורה זה התפרץ הנאשם ביום 12.6.17 למחסן בכר שפתח את דלתו וגביו מתוכו רכוש וציד עבודה בשווי אלפי שקלים. לאחר שיצא הנאשם מהמחסן הבחנו בו שוטרים וביקשו ממנו לעזר אך הוא בתגובה ברחה.
4. להשלמת התמונה יובהר כי העבירה מושא התקיק המצורף בוצעה בעת שהיה הנאשם תחת צו מבנן וביצע עבודות שירות (בהתאם לגזר הדין בת"פ 18502-06-16). עם הגשת כתב האישום בגין העבירה בתיק המצורף נעצר הנאשם עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, עבודות השירות הופסקו והוגשה בקשה להפקעת צו המבחן (שטרם נידונה).

תסוקיר שירות המבחן

5. בהתאם להסכמה הצדדים התקבל תסוקיר מטעם שירות המבחן. עיר כי התסוקיר נערך בנקודות הזמן בו הנאשם היה כבר עוצר בגין התקיק המצורף אך טרם הודה בו, ולכן הוא מתיחס לעבירות שבתיק העיקרי בלבד. בתסוקיר פורטו נסיבות חייו של הנאשם ו בשל צנעת הפרט לא ארכחיב בנוסא ורק אכן כי מדובר בצעיר כבן 28 שעלה ארצה בגיל 5 ונאלץ להסתמוך עם קשיים וטרגדיות. הנאשם החל לעשות שימוש בסמים בגיל צערו ונפלט מערכת החינוך טרם סיום חוק לימודיו. בהמשך עבר עבירות רכוש וסמים ולא גויס

לצבא.

6. הנאם קיבל אחירות מלאה למשיו וטען כי עשה זאת על מנת לסייע להוריו במצבם הכלכלי הקשה. בעניין זה ציין הנאם שנגש למכור את הצד שגנבו. שירות המבחן התרשם מנאם אשר גדל במשפחה מורכבת בצל טרגדיה שהובילה בסופה של יום להיעדר גבולות ולאימוץ אורחות חיים עבריניים. שירות המבחן ציין כי לאחרונה המליך על העמדת הנאם במבחן (במסגרת תיק אחר) אך הנאם לא החל ביצוע הצעו בשל ביצוע העבירה מושא התק המצויף וכי כיוון הוא עצור לאור כך סבר שירות המבחן כי אין בטיפול בקהילה "משמעות גורם שיביא להפחחת התנהגות עוורת חוק מצד" ולא בא בהמלצת כלשהי ביחס לנאם.

טייעוני הצדדים לעונש

7. ב"כ המאשימה עמד על חומרת מעשי של הנאם הבאה לידי ביטוי בריובי ותכיפות המעשים. עוד טוען כי הערכים המוגנים שנפגעו מעשי של הנאם הם שמירה על קניינו ובטחונו של הפרט ושל הציבור. ביחס לניסיונות הקשורות ביצוע העבירות הפניטה המאשימה לנזק הרוב שנגרם למ滔וננים וטענה כי על בית המשפט לנקט מדיניות ענישה מחמירה בעבירות אלו אשר הפכו זה מכבר "למכת מדינה". ביחס למתחם העונש ההולם, בוקשה המאשימה לקבוע כי מדובר באירועים נפרדים אשר מתחם העונש ההולם עברו כל פריצה לרכב (באישום העיקרי) נע בין 12-6 חודשים מאסר. ביחס לעבירה שענינה פריצה למחסן (התיק המצויף) בוקשה המאשימה לקבוע מתחם הנע בין 8-18 חודשים מאסר. ביחס לעונש הראו' לנאם טען ב"כ המאשימה כי יש למקמו ברף העליון של המתחמים וזאת בשל עבורי הפלילי הכלול מאסר מותנה בר הפעלה ובשל העובדה שלא השכיל לנצל את הזדמנות לשיקום שניתנה לו בהליך הקודם. לפיכך בוקשה המאשימה להטיל על הנאם מאסר בפועל אורך לצד הפעלת המאסר המותנה במצטבר וכן מאסר מותנה, הפעלת ההתחייבות, קנס ופיזוי לכלל הקורבנות.

8. ב"כ הנאם בקש לראות את ביצוע מעשי הנאם על רקע נסיבות חייו הקשות כפי שבאו לידי ביטוי בתסקיר. ביחס למתחם העונש ההולם טוען כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד שכן מדובר בעבירות שבוצעו מניע זהה (כלכלי) ובשל אותה תכנית עברינית. בעניין זה הפנה הסגנור גם לאופן בו נסח כתוב האישום וראה בו תומר בטיעומו (ועל כך יורחוב בהמשך). ביחס לעונש הראו' לנאם הפנה הסגנור לנסיבות חייו הקשות של הנאם כפי שבאו לידי ביטוי בתסקיר; להודאותה שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטו; לגילו הצעריר (28); למצבו הכלכלי הקשה; למצבה הבריאותי והכלכלי של משפחתו; לחרטה שהביע; ולרצונו לעשות שניי באורחות חייו. לאור האמור לעיל בקש הסגנור שלא למצות עם הנאם את הדין.

9. הנאם בדבריו האחרון הביע צער וחרטה על הנזקים שגרם למ滔וננים ולרכושם. לדבריו הרקע למשיו היה מצבם הכלכלי והבריאות של הוריו ורצוונו לסייע להם.

דין והכרעה

עמוד 3

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

קביעת מתחם הענישה

10. כדי, מאז תיקון 113 לחוק העונשין גזר הדין ניתן במסגרת הליך תלת שלבי. בשלב הראשון יש לקבוע אם כתוב האישום מתייך איורע אחד או מספר איורעים. לאחר מכן יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם את האירוע ובסופו של תהליך, יש להחליט אם נכון לחרוג מהמתחם שנקבע, שאחרת יגזר העונש בגין המתחם. המשימה טעונה כי יש לראות בכל מקרה ומקרה בכתב האישום העיקרי (וממילא בזה המצורף) איורע נפרד לצורך קביעת מתחם הענישה וזאת בשל כך שמדובר במקרים שבוצעו במועדים שונים, במקומות שונים וככלפי קורבנות שונים. הסוגור כאמור טוען אחרת.

11. היות ושאלת מספר האירועים רלוונטיות רק במקרים בהם מדובר בהרשעה במספר עבירות (סעיף 40 יג' לחוק העונשין) ראוי להתעכ卜 תחילה על השאלה בכמה עבירות הורשע הנאשם. כתוב האישום מתייך שמנוה במקרים בהם פרץ הנאשם לשמונה רכבים שונים וגביה מהם רכוש, וזאת בזמנים שונים על פני מספר חדשים. עם זאת, בפרק "הוראות החיקוק" לא צוין כי מדובר בשמונה עבירות (אך לא "ריבוי מקרים") אלא פרק זה נוסח בלשון יחיד ולנאשם יוחסה "עבירה" אחת בלבד של פריצה לרכב בכוננה לגנוב ו"עבירה" אחת של גנבה מרכב. היות ומדובר היה בהודאה "בכל העובדות המפורטות בכתב האישום" הכרעת הדין ניתנה על אתר (כמקובל) והנאשם הורשע "בעבירות שייחסו לו בכתב האישום". יודגש כי מובן שאין מדובר בהרשעה מפורשת בשמונה עבירות של פריצה לרכב ושמונה עבירות של גנבה מרכב. את המילה "בעבירות" שבהכרעת הדין אין לפרש באופן המכריע בשאלת האם מדובר בריבוי עבירות או בעבירה אחת, שכן הכוונה הייתה לשתי העבירות השונות שייחסו לנאשם בכתב האישום (פריצה לרכב וכן גנבה ממנו).

12. הצדדים לא התייחסו לנושא בצורה מפורשת והסוגור לא טען כי לא ניתן לקבוע מספר מתחמים לאור האופן בו נסחה הכרעת הדין, אלא ביקש רק להסיק מניסוח כתב האישום כי עורכו סבר שמדובר באירוע אחד (ולא בעבירה אחת) לצורך קביעת מתחם הענישה.

13. דעתי היא שאופן ניסוח זה, גם שהוא לquier, אינו מונע קביעת שהנאשם הורשע בשמונה עבירות שונות ובהתאם לקבעה זו, יש לדון בשאלת נפרדת והוא האם מדובר באירוע אחד או מספר איורעים. אסביר עמדתי.

14. ראשית אציין כי גם שהנאשם לא הורשע בהכרעת הדין בשמונה עבירות אין מדובר "בסוף פסוק" בנושא. הטעם לכך הוא שאינו מדובר בהכרעת דין שנייתה לאחר שמיית ראיות, אלא על בסיס הודאת הנאשם "בכל העובדות המפורשות בכתב האישום". לאור כן, "מרכז הבודד אינו בדרך ניסוחה הספציפית של הכרעת הדין... [ו]יש ללמידה, בנסיבות העניין, מכתב האישום, بما הורשע המבחן" (רע"פ 5978/04 **פלוני נ' מדינת ישראל** (20.2.06); להלן - "**פרשת פלוני**"). אפנה אפוא לבחון את אופן ניסוח כתב האישום ובו תמצא התשובה.

15. כידוע, קשה להפריז בחשיבות אופן ניסוח כתוב האישום. כתוב האישום הוא "המסמך המכונן של ההליך הפלילי ויש לו השפעה מהותית על יכולתו להתגונן" (ע"פ 4415/16 **מדינת ישראל נ' פלוני** (17.10.15)). בעניינו קיים פער ממשי בין העובדות המציגות בכתב האישום (בהתה הנואם) לבין הוראות החקוק שמצוינו בו. מה יגבר אפוא? האם העובדות או שמא הוראות החקוק שמצוינו בו? עיון בפרק העובדות מעלה שמצוין בו באופן ברור שהנאשם הועמד לדין בגין שמוונה מקרים שונים בהם פרץ לרכיבים וונגבי מכל אחד מהם רכוש. כתוב האישום מצין את המועד המדויק בו התרחשה כל פריצה; את מיקומם זירת האירוע; את מספר הרכב; את שם הבעלים; ואת הצד שנגנגב בכל מקרה ומקורה. אין מדובר בניסוח העושה שימוש בערבותיה בין המקרים השונים, אלא הבדיקה ביניהם חדה וברורה. אכן, ראוי היה להזכיר כל מקרה כאישום נפרד כמקובל, אך הקורא את כתב האישום אינו יכול שלא להבין כי הכוונה היא לשמוונה מקרי עבירה שונים, מוגדרים ונפרדים. כידוע, הדגש בחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982 אינו מושם על הוראות החקוק אלא על פרק העובדות (פרשת **פלוני** הנ"ל, סעיפים 13-12). עוד נזכיר כי נאשם המודעה (או קופר) בכתב אישום, אינו עושה זאת ביחס לאשמה או לעבירות המציגות בכתב האישום, אלא ביחס לעובדות המזוהות לו (סעיף 152 לחוק סדר הדין הפלילי; פרשת **פלוני** הנ"ל). לאור לשונו הברורה של כתב האישום ביחס לריבוי המקרים והודאותו הבלתי מסוויגת של הנואם ב"כל עובדות כתב האישום" דעתו היא כי "לא יהיה זה נכון להעmis על לשון היחיד בה נקטה התביעה אך בסופו, בחירה מכוונת שיש בה לגדר את אשמת המבקש, לצמצם את הרשותו ולקבוע תקלה לעונשו" (פרשת **פלוני** הנ"ל).

16. סיכומו של דבר, הנואם הורשע בשמוונה עבירות שונות של פריצה לרכב וגנבה ממנו. גם אם נכון היה להזכיר בניסוחו של כתב האישום (ובאופן בו נכתבת הכרעת הדין), הלכה למעשה לא נגרם לנואם עיוות דין והעובדות בהן הודה הי' ברורות והן מתארות שמוונה מקרים שונים (ראו בנושא גם ע"פ 816/10 **עודד גולד ואח' נ' מדינת ישראל** (3.9.12), פסקה 4). אציין כי גם כאשר הנושא עולה בעת הטיעון לעונש (בהתאם לקבעת מספר מתחמים המניחים כਮובן קיומן של ריבוי עבירות שאחרת אין לנושא רלוונטיות כלל (ראה סעיף 40יג' לחוק העונשין)) לא טען הנואם כי הוטעה מנוסחו של כתב האישום וממילא לא ביקש לחזור מהודאה. עוד אציין שאין מדובר בתיקון (בWOODAI לא מהותי) של הכרעת הדין אלא בהבירה של מה שהוא אמר להיות ברור בעת נתינתה. לאור כך אני רואה קושי בקביעה זו כתע (ראו בהשווואה האפשרות לתקן את הכרעת דין טרם השלמת "פסק הדין": ע"פ 4190/13 **עדו סמולל נ' מדינת ישראל** (18.11.14), פסקה 103 ואילך).

17. וcutת לשאלת אם העבירות השונות בהן הורשע הנואם הן בבחינת איורע אחד, או שמוונה איורים שונים. עמדתי בעניין זה היא כעמדת המאשימה. כל העבירות בוצעו במועדים שונים, מלבד מטלונים שונים ובמקומות שונים. בין האירועים השונים חלפה תקופה בלתי מבוטלת והם מתפרשים על פני ארבעה חודשים. זולת המנייע והרצין להשגת "כספי קל" (אשר עומד בבסיס מרבית עבירות הרכוש ואין יכול ל凱ימם לבדוק את מבנן הקשר ההדוק), אין כל קשר בין האירועים. مكان שיש לקבוע מתחם עונש הולם לכל איורע בנפרד. לעניין זה ראו בשינויים המחויבים, עפ"ג 17-08-2012 **מדינת ישראל נ' כהן** (26.10.17) שם קבע בית המשפט המחויז כי אין לראות בשלושה מקרים של פריצה לדירות שונות איורע אחד. כמו כן ראה: ע"פ 4910/13 **ג'ابر נ' מדינת ישראל** (29.10.14); ע"פ 2519/14 **קיעאן נ' מדינת ישראל** (29.10.14); רע"פ 4760/14 **קיסלמן נ' מדינת ישראל** (7.5.15); ע"פ 5643/14 **אחמד עיסא ואח' נ'** (29.12.14)

מדינת ישראל (23.6.15).

עם זאת, לאור הדמיון בנסיבות שבין האירועים השונים (פריצה לרכב), המתמחים שיקבעו יהיו זהים.

ודוק:ברי כי העבירה שכתב האישום המצורף היא אירוע נפרד מהאירועים שכתב האישום העיקרי. מדובר באירוע שאינו קשור כלל לאירועים אלו, אינו דומה להם בכלל פרמטר, הוא נפרד בזמן ובמקום ויש לו ראותו באופן נפרד.

עוד אצין בכך עתה כי גם שיקבעו מתמחים נפרדים, אטיל על הנאשם עונש אחד כולל בגין כל העבירות בהן הורשע (סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין). קביעת עונש נפרד בגין כל עבירה תהא בבחינת התחשבות מחמירה מייד עם הנאשם וראוי לקבוע עונש כולל המביא בחשבון את מכלול הנסיבות.

18. הרכלים המוגנים בבסיס העבירות: הנאשם פגע במידה מסוימת בערכלים המוגנים של שמירה על רכוש הציבור, בטעונו ופרטיו.

19. נסיבות הקשורות ביצוע העבירות: שיטת ביצוע התפרצויות לרכב הייתה אלימה בכל אירועי (נפוץanesה) ומכאן שקשה לומר שמדובר "בנצל הזדמנות" שכן לא מדובר היה ברכב שדלתו פתוחה והוא בבחינת "פריצה הקוראת לגנב". לא כך ביחס לפריצה למוחסן, שם הדלת לא הייתה נעלמה וה הנאשם לא נדרש לשבור דבר לצורך כניסה אלא לפתח את הדלת בלבד. בכך עתה אצין שכתב האישום לא מציין את קירבת המוחסן לדירת המטלוננט ומכך שהעבירה היא פריצה לבניין שאינו דירה, יש להסיק שלא מדובר במבנים סמוכים על כל המשטמע לכך (וראו הגדרת המונח "בית מגורים" בסעיף 34 כד' לחוק העונשין). ביחס לנזק שנגרם למטלוננטים (בכתב האישום העיקרי) ברי כי מדובר בנזק כלכלי לא מבוטל (כפי שאף מפורט בכתב האישום ביחס לשווי הרכוש), וזאת לצד נזקי המשנה - פגעה בפרטיות ובתחושים הביטחוני - שאף הם נפגעו (עפ"ג 14-08-20738 מדינת ישראל נ' ابو חאטום (27.8.14)). ביחס לכתב האישום המצורף הרי שה הנאשם נתפס בכך ולכך לא נגרם נזק כלכלי למטלון.

20. מדיניות הענישה: לצורך בוחנת מדיניות הענישה הנוגעת בעבירות התפרצויות וగנבה מרכבים אפנה לפסקי דין הבאים: רע"פ 7362/14 **abbo ria N' מדינת ישראל** (4.11.14) בו נדחה ערעור הנאשם שנדון ל-6 חודשים עבודות שירות בגין התפרצויות וגנבה מרכבי; רע"פ 12/780/12 **זיתון N' מדינת ישראל** (8.2.12) בו נדחתה בבקשת רשות ערעור של הנאשם על חומרת עונשו- 30 חודשים מאסר (6 חודשים בגין עבירות התפרצויות לרכב וגנבה והיתר בגין הפעלת מאסרים מותנים); עפ"ג 10-10-22186 מדינת ישראל נ' שושנה (10.1.17) בו התקבל ערעור הנאשם על חומרת עונשו והוטלו עליו 30 חודשים מאסר חלף 36 חודשים מאסר (הcoolim הפעלת מאסר מותנה בחופף) בגין שיטה מקראית התפרצויות וUBEIRUT נלוות שביצע עם אחר; עפ"ג 14-08-20738 מדינת ישראל נ' ابو חאטום (27.8.14), בו קבע בית המשפט המוחזק כי מתחם העונש ההולם עבור התפרצויות אחת לרכב וגנבה ממנו נע בין 6 חודשים מאסר ל-12 חודשים מאסר. בכך עתה החמיר

בית המשפט המחויז בעונשו של נאשם אשר הורשע בשתי עבירות התפרצויות וגנבה מרכיבים והעמיד אותו על 12 חודשים מאסר בפועל חלף שבעה חודשים מאסר; עפ"ג (מח-מרכז) 56608-07-13 **מדינת ישראל נ' ברונס** (17.11.13), בו הוחמר עונשו של נאשם שהורשע בפריצה אחת לרכב, ממאסר על תנאי (בשל סיכון) ל-4 חודשים מאסר בעבודות שירות; ע"פ 736-09-12 **מדינת ישראל נ' מסרי** (31.10.13) בו שיקום) התקבל ערעור המדינה והוחמר עונשו של נאשם שהורשע בחמש עבירות של התפרצויות לרכב וגנבה ל-14 חודשים מאסר, חלף צו מבחן ומאסר מותנה בשל סיכון שיקום.

ביחס למדיניות הענישה הנוגעת בעבירות כגון זו שבכתב האישום המצורף אפנה לפסקי דין הבאים:
ת"פ 55349-10-13 **מדינת ישראל נ' גרשביץ** (26.4.17) בו הורשע הנאשם בעבירות של ניסיון התפרצויות למיחסן של בנין באמצעות מספרי ברזל ובגנבה של אופניים שהיו קשורות מחוץ למיחסן. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נוע בין מאסר מותנה ועד מספר חודשים מאסר בפועל והטיל עליו מאסר מותנה לצד צו מבחן; ת"פ 11800-04-16 **מדינת ישראל נ' לשין** (19.6.16), בו, במסגרת הסדר טיעון, הטיל בית המשפט על נאשם 12 חודשים מאסר בפועל (תו록 הפעלת מאסר מותנה), בגין התפרצויות למיחסן דירת מגורים.

לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחמי הענישה בעניינו הם כדלקמן:

- מתחם העונש ההולם לכל איiou בתיק העיקרי נע בין בין מאסר קצר שנית לשאת בו בעבודות שירות ועד 12 חודשים מאסר.
- מתחם העונש ההולם בתיק המצורף נע בין בין מאסר מותנה ועד 12 חודשים מאסר. בעניין זה נתתי משקל של ממש לניסיונות המיוחדים במקרה זה - מיחסן שאינו "סמור" לדירות מגורים, פריצה שהתרبطה בפתחת דלת בלבד, ושלא גרמה בסופו של דבר נזק כלכלי כלשהו.

קביעת עונשו של הנאשם

21. אקדמי ואומר שלא מצאתי לנכון לסתות מתחמי הענישה שקבועתי לעיל והסגור אף לא ביקש לעשות כן. מסקנה זו מתקבשת לאור עדמת שירות המבחן ולאור העבודה שהנאשם, למרבה הצער, לא השכיל לנצל את הזדמנות שניתנה לו וחרף היותו תחת צו מבחן (ואגב ביצוע עבודות שירות) המשיך ביצוע עבירות רכוש. משכך, יש לגזר את הדין בגדרי המתחם.

22. לצורך גזרת עונשו של הנאשם הבנתי בחשבון את הودאות בהזדמנות הראשונה, בה ראייתי לא רק חיסכון בזמן שיפוטי, אלא בעיקר חריטה כנה. הבנתי עוד בחשבון את גילו הצעיר ואת נסיבות חייו הקשות. נתתי דעתך גם לפגיעה שתיגרם לנאשם בעיטו של עונש מאסר לראשה בחיו (בהתעלם מהפקעת עבודהות השירות ש愧 היא בבחינת עונש שנגרם בשל עבירות אלו). בעניין זה הבנתי גם בחשבון את הפגיעה שהדבר יסב לבני משפחתו והכל כמפורט בתסקיר. נתתי דעתך עוד לפרך הזמן שחלף מאז ביצוע העבודות בתיק העיקרי. אמנם חלוף הזמן נגרם ברובו מהעבודה שהנאשם ביקש לסיים את התקיק الآخر שהיא תלוי ועומדת

נגדו אותה עת (בגינו הוטל עליו צו המבחן שהופר ועובדות השירות שהופקעו) אך עדין יש להביא בחשבון שחלפו מאז כשנתיים. נתון נסף הרלוונטי לעונש, עניינו בכך שהנאשם הודה במסגרת חקירותה בתיק העיקרי גם בעבירות שלא היה לגביהן ראיות נגדו (סעיף 40(6) לחוק העונשין; ע"פ 12/4075 **כפיר דוד בן חמו נ' מדינת ישראל (19.2.13)**). הסגנור טען טענה זו עליה לא חלקה המאשימה ומכאן שראוי להביאה בחשבון כਮוכחת (ברמה הנדרשת) ויש בה לבטא רצון "לנקות שולחן", להוכיח על חטא ולקבל אחריות מלאה למשעים. מי אשר מודה בעבירות גם כאשר אין נגדו ראיות, ראוי להקל להעונש והדברים ברורים.

23. לחומרה הבאתី בחשבון את העובדה שהעבירה בתיק המצורף בוצעה אגב ביצוע עבודות שירות וזו מבחן. עם זאת, אין להחמיר בשל כך יתר על המידה שכן אין לשוכח שעבירה זו הייתה להפקעת עבודות השירות ונשייה בעונש זה בכללה וכן צפוי הנאשם להפקעת צו המבחן. הבאתី גם בחשבון את עברו הפלילי הלא קל של הנאשם.

24. סיכומו של דבר, לאחר שבנתתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 20 חודשים מאסר בפועל.

ב. אני מפעיל עונש מאסר מותנה בן 4 חודשים מתי"פ 16-06-18502 (בית משפט שלום קריות) מיום 30.4.17 ועד בօפן מצטבר לעונש המאסר אותו הטלתי.

סה"כ ירצה הנאשם 24 חודשים מאסר. מתוקופה זו יש לנ��ות ימי מעצר כמפורט להלן:

(-) מיום 12.6.17-18.7.17 ;

(-) מתוך התקופה בה היה הנאשם אסיר בגין הפקעת עבודות השירות וכן עוצר (121 יום), אני מחייב לנקות 30 ימי מעצר בשל התנאים הקשים יותר הקיימים במעצר ביחס למאסר (ע"פ 11/9722 פאדי ג'באלי נ' מדינת ישראל (27.12.12)) ;

(-) מיום 17.11.17 ועד היום.

ג. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים וה坦אי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחררו, אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע או כל עבירת רכוש אחרת שהוא פשע.

ד. אני מורה על תשלום הרתחיבות שהוטלה על הנאשם במסגרת ת.פ 16-06-18502 בסך 2000 ל. הסכם ישולם בעשרה תשלום שווים ורכופים שתחילתם חודשיים לאחר שחררו של הנאשם ממאסר.

היות והתחייבות הפכה ל握手, אני קובע 10 ימי מאסר חלף הסכם הנ"ל.

ה. אני מחייב את הנאשם לפצוח את המתלוונים (בכתב האישום העיקרי)

באופן הבא:

- ע"ת מס' 17 - סך של 17,000 ₪.
- ע"ת מס' 14 - סך של 5,000 ₪.
- ע"ת מס' 13 - סך של 5,000 ₪.
- ע"ת מס' 11 - סך של 12,000 ₪.
- ע"ת מס' 18 - סך של 14,000 ₪.
- חברת בזק - סך של 2,500 ₪.
- ע"ת מס' 17 - סך של 13,000 ₪.
- ע"ת מס' 15 - סך של 2,000 ₪ (בעניין זה לא פורט הרכוש שנגנבו כלל והפיizio מבטא את הנזק לרכב והנזק הלא ממוני).
- איןני פוטק פיצוי בתייק המצורף שכן כל הרכוש הוחזר ולא נגרם נזק למבנה.

הפייזויים ישלמו לכל מתלוון בעשרה תשלום שווים ורצופים החל מיום 1.2.18 בכל 1 לחודש לאחריו.

המיאהה תמציא למזכירות את פרטי חשבן הבנק של המתלוונים השונים ותביא לידיעתם את סכום הפיזויים שנפקק לטובתם. מובן שאין בפסקתי למצות את מלא זכותם של המתלוונים ופתחה בפניהם האפשרות להגיש תביעה אזרחית בגין מלא נזקם.

זכות ערעור בתוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ח כסלו תשע"ח, 06 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.